

ved Furchoved, idet Sagten ſtødte ca. 50 Favne nordveſt for denne Koſt, alſaa langt uden for det for Sejladſen afmærkede Areal. Rigtigheden heraf bevidnes ved 2 med Andragendet fulgte Erklæringer, og det bemærkes, at Koſten ſenere er ſlyttet ca. 50 Favne længere mod Nordveſt. Andrageren mener derfor, at han i Genhold til Lov af 13de Juni 1879, § 55, er berettiget til at ſaa Erſtattung." Derefter kommer ſaa Meddelelſen om, at et ſaadant Andragende er blevet afviſt af Marineministeren. Se! det er i Korthed denne Sags Hiſtorie. Naar Andrageren paaberåber ſig Lov af 13de Juni 1879, § 55, ved jeg ikke, om den ærede Ordfører maatte vil afviſe diſſe Bemærkninger med, at Manden jo ſaa kan gøre ſin Ret gældende efter denne Lovbeſtemmelse. Men nu er den vedkommende en uformuende Mand, ſom ikke for ſin Fornøjſeles Skyld søger den lange, beſværlige Vej, ſom Retten Vej jo er, og ſkulde han ſaa have det Uheld, ikke at ſaa det, han anſer for ſin Ret, hævedet og godtgjort ved Domstolene, lider han jo ſin yderligere Skade af det Uheld, der uden hans egen Skyld er tilſtødt ham. Nu ſtaar der i den paagældende Lovs § 43: "Hvor Farvandet's Beſtand og Bredde er det nødvendigt, ſkal der udlægges eller udsættes Sømærker, beſtaaende af Lønder, Vagere eller Prikker. For ſaa vidt ikke dette beſørges ved Vagervæſenet, ſtulle Lodſerne beſørges det i deres Diſtrikter." Denne Beſtemmelse ſkulde man ſynes, maatte betrygge Skipperne for de Farvandes Vedkommende, de befare. Naar der er en Lov, der ſiger, at der ſkal udlægges Lønder, Vagere og Prikker, og der alſaa er udlagt ſaadanne, og de, der kende Forholdene, vide, hvad diſſe Mærker eller Prikker betyde, ſkulde man ſynes, at de ingen Miſſio løb, og at de vare paa tilſtrækkelig dybt Vand, naar de rettede ſig efter diſſe Prikker. Underledes er det, naar der ingen Prikker ere udlagte, hvilket der er Ekſempler paa. Jeg har et Brev fra en Mand oppe i Limfjords-egnen, ſom i en længere Mærkelſe — 25 Mær, tror jeg, det er, han ſkriver — har beſejet et Farvand, hvor der ikke har fundet en ſaadan Afmærkning Sted, men netop derfor har han Løddet og paa den Maade ſeilet uden Uheld i det lange Tidſtrum. Men naar der er Mærker udlagte, er det ganſte

naturligt for ſaa vidt, at Skipperen er ſørgløs, lader ſtaa til, og naar han ſaa en ſkønne Dag ſtøder paa en Stert, er det ſaa hans egen Uforſigtigheds Skyld eller er det Vagervæſenets? Jeg ſynes derfor, at for en uhildet Betragtning, maatte denne Mand have Krav paa Erſtattung. Nu er det jo, ſom jeg bemærkede for, ſaa, at Retten Vej er lang at gaa, og da vi nu en Gang have, hvad jeg med en kort Vending vil kalde Andragendeinstitutionen her i Tinget, ſynes jeg, at i et Tilfælde ſom dette burde der, ſelv om det juridiſke Spørgſmaal er tvivlsomt, gøres Humanitetsheſyn gældende over for en ſaadan Mand. Som det er blyſt i Andragendet, og ſom jeg ogsaa har forbiſjet mig om, er Manden uformuende. Han købte Sagten kort Tid, før den grundſtødte, og ſatte de ſaa Spareſkillingen, han ejede og havde, i denne, og ſaa en ſkønne Dag, eller rettere ſagt, paa den for ham uſkønne og uheldige Dag, laa alle hans materielle Midler ved Grundſtødningen. Jeg vil paa dette Tidspunkt ikke trætte det høje Ting med nogen mere indgaaende Paaviſning af, hvad Tinget her bør gøre. Jeg vil blot med de ſaa Ord, jeg her har udtalt, indſtændig have anmodet det ærede Ting om at overveje, om det dog ikke over for denne uformuende Mand, ſom uden egen Skyld har miſtet, hvad han havde, vil gøre den, jeg kan næſten ſige: Undtagelse fra Reglen — jeg ved ikke, hvilke Regler, man gaa ud fra, men jeg mener en Undtagelse fra den Regel, hvorefter han intet kan ſaa — at anbefale til Ministeren, at der tilſtaaſ ham, om ikke alt, hvad han opgiver at have miſtet, nemlig 1,700 Kr., ſaa dog en Del deraf. Manden er uformuende og har uden egen Skyld miſtet ſin Ejendom, foranlediget ved, at Vagervæſenet, om det end ikke abſolut har forſømt ſin Pligt, ſaa dog ikke har opfyldt den ſaa fuldt, ſom det var muligt, hvilket er godtgjort derved, at Koſten er ſlyttet umiddelbart efter Grundſtødet. Med diſſe korte Bemærkninger, ſom jeg maatte vilde have gjort længere paa andet Tidspunkt, ſtal jeg anbefale Henviſningen.

Marineministeren (N. Ravn). Jeg vil forſt tillade mig at bemærke, at dette Andragende var indgivet i Fjor. Jeg underſøgte Sagen meget nøje og konfererede